

Lục Tư trực tiếp đẩy cô ra xe.

Chợt một suy nghĩ thoáng vụt qua trong đầu, phé bỏ chân cô là để cô khỏi trốn đi, để hẳn dễ kiểm soát hơn ư?

Đưa cô đến một nhà hàng xa hoa gần nơi ở, nơi đây tập trung đầy đủ cô chủ cậu ấm, toàn là hào môn thế gia. Có vẻ hẳn thường xuyên đến đây lắm thì phải, là khách hàng Vip nên đãi ngộ rất tốt, còn chuẩn bị sẵn một phòng riêng nữa.

Cô ngồi xe, hẳn đẩy xe bước vào thu hút không ít ánh nhìn.

Có một vài người quen đến hỏi thăm Lục Tư, hẳn cũng khách khí chào lại, còn cô chỉ biết cúi gằm mặt.

Vào phòng, hẳn gọi cả một bàn ăn đầy ắp, toàn món Quỳnh Lam thích.

Nhưng cô chẳng muốn động đũa tí nào, nếu không phải bị uy h[?]ế[?] thì cô cũng chẳng muốn ăn.

Kết thúc bữa tối đã gần 21 giờ, cô lặn xe về phòng mà tâm trạng mỗi lúc càng trùng xuống.

Càng ngày cô càng thấy mình giống như một kẻ bất cần đời vậy, không muốn ăn, chẳng buồn ngủ, cả ngày chẳng thiết làm gì hết.

Quỳnh Lam nhìn ra ngoài cửa, nghĩ gì đó một chút rồi mới lên tiếng, "Triệu Thạch."

Triệu Thạch tức trực bên ngoài lập tức có mặt, sắc mặt hẳn kiểu đã chuẩn bị sẵn sàng, cô cần gì anh ta sẽ đáp ứng theo yêu cầu.

"Anh có thể giúp tôi không?"

"Có việc gì tiểu thư cứ nói, nếu nằm trong khả năng của tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức."

Ngập ngừng một chút, Quỳnh Lam e ngại nhìn anh. Cô biết, nói ra chuyện này sẽ làm khó hẳn, nhưng cô không còn cách nào khác...

"Giúp tôi... rời khỏi đây."

"Tuyệt đối không được! Cậu chủ mà biết được sẽ không tha cho tôi và cả tiểu thư."

Cô cầm cây kéo hướng mũi nhọn về phía cổ, ánh mắt kiên định nhìn Triệu Thạch, "Vậy nếu như tôi [?]hế[?], anh ta sẽ tha cho anh ư?"

Anh câm nín, cô cũng im bật đi.

Thấy chút chuyển biến trên gương mặt kia, Quỳnh Lam buộc phải đánh đòn tâm lý, "Chân tôi đã phé, tim cũng thay, ngày mai lại còn phải thay giác mạc, rồi thay máu xong lại giam cầm. Cuộc đời còn lại tôi không muốn bị chôn vùi như vậy nữa, con người ai cũng có quyền tự do nhưng đối với tôi bây giờ tự do là một điều hết sức xa xỉ. Triệu Thạch, coi như tôi cầu xin anh..."

Có lẽ thỏa hiệp mới là phương án tốt nhất.

Cho dù anh có nhanh nhưng cũng không nhanh bằng cánh tay cô. Qua ánh mắt đó có thể thấy được, cô đã quyết định rồi. Một là sống sót rời khỏi hoặc là một nhát buông xuôi tất cả. Sau một lúc đấu tranh với chính mình, Triệu Thạch nhìn cô gật nhẹ đầu.

Đợi tới gần khuya năm chắc Lục Tư đã ngủ, Triệu Thạch gọi tất cả cận vệ đi nghỉ. Anh cõng cô trên lưng, bên vai đeo một chiếc balo.

Cũng không ngờ rằng đường rời khỏi căn biệt thự này khá là thuận lợi.

Ngồi trên xe Quỳnh Lam có thể đi một lúc, cô không biết mình định đi đến nơi nào nữa mà cứ tạm thời để xe chạy vài vòng trong thành phố.

Khi trời gần sáng Triệu Thạch đỡ cô ngồi trên xe lăn rồi đẩy xuống. Trước mặt là khu bệnh viện hôm trước cô tới.

“Sao lại đưa tôi đến nơi này?”

“Để bác sĩ kiểm tra cho tiểu thư xong đã, nhớ trên đường có gì bất trắc tôi không biết phải làm thế nào.”

Cô gật đầu, tuy có chút nghi hoặc nhưng anh ta đã hứa với cô rồi, chắc không sao đâu.

Đi được khoảng vài mét nữa, bánh xe chợt dừng lại, tưởng rằng bánh xe bị kẹt gì đó cho tới khi ngược lên, Quỳnh Lam ngây người mất một lúc. Bóng dáng quen thuộc ấy, gần như quen thuộc đến xa lạ.

Lục Tư...